

अचेतनं जडं शरीरादि सचेतनमिति तदेवमाहं तत् जीवस्य गुणं भोग्यं वदन्ति स आत्मा चेष्टते जीवरूपेण चेष्टयते ईश्वररूपेण ततस्ताभ्यां जीवेश्वराभ्यां परं उत्कृष्टं वदन्ति यो भुवनानि सप्त भूरादीनि प्राकल्पयत् प्रा-
वर्तयत् ननु कथं निरुपाधेः प्रवर्तकत्वमुच्यते अधिष्ठानतयेति ब्रूमः तथा च श्रुतिः यतो वा इमानि भूतानि जायन्त इति ब्रह्मणो लक्षणमुक्त्वा अन्मयादिकोशकारणी भूतानामन्नादिशब्दितानां विराडादीनां जगत्कार-
णकत्वं अन्नात्थे वरखल्विमानि भूतानि जायन्त इत्यादिना स्थूलारुंधतीन्यायेन विराडादीनि सोपाधिकानि ब्रह्माणि उक्त्वा प्रज्ञानघन एवानन्दभुक्तेतो मुखः प्राज्ञस्तृतीयः पाद एष सर्वेश्वर इति मांडूक्यश्रुतिप्रसिद्धस्यानं-
दमयस्य ईश्वरस्य कारणीभूते आनंदाख्ये ब्रह्मणि आनंदात्थे वरखल्विमानि भूतानि जायन्त इति मुख्यं कारणत्वं व्यवस्थापितं तथा प्रदेशांतरेऽपि कोशेवान्यात्कः प्राणाद्यदेष आकाश आनंदो न स्यादिति श्रुतिराकाशा-
ख्ये कारणे यद्यानंदो न स्यात्तर्हि तत्कार्ये देहादौ कुतः प्राणनादिस्यादिति तत्रैव मुख्यं प्रवर्तकत्वं दर्शयति ॥ २२ ॥ ननु ईश्वरसद्भावे भुवनप्रवृत्तिरेव कारणं दृश्यते न तु तदन्यस्य निर्गुणस्य ईश्वरेणैव तस्यान्यथा सिद्धत्वादि

सचेतनं जीवगुणं वदन्ति स चेष्टते चेष्टयते च सर्वं ॥ ततः परं क्षेत्रविदो वदन्ति प्राकल्पयद्यो भुवनानि सप्त ॥ २२ ॥ एवं सर्वेषु भूतेषु भूतात्मा संप्रकाशते ॥ दृश्यते त्वय्य-
या बुद्ध्या सूक्ष्मया ज्ञानवेदिभिः ॥ २३ ॥ चित्तस्य हि प्रसादेन हंतिकर्म शुभाशुभं ॥ प्रसन्नात्मात्मनि स्थित्वा सुखमानंत्यमश्नुते ॥ २४ ॥ लक्षणं तु प्रसादस्य यथा त-
प्तः सुखं स्वपेत् ॥ निवाते वायथा दीपो दीप्येत् कुशलदीपितः ॥ २५ ॥ पूर्वरात्रे परे चैव युं जानः सततं मनः ॥ लब्ध्वा हारो विशुद्धात्मा पश्यन्नात्मानमात्मनि ॥ २६ ॥
प्रदीप्तेनेव दीपेन मनो दीपेन पश्यति ॥ दृष्ट्वात्मानं निरात्मानं सतदा विप्रमुच्यते ॥ २७ ॥ सर्वोपायैस्तु लोभस्य क्रोधस्य च विनिग्रहः ॥ एतत्पवित्रं लोकानां तपो वै-
संक्रमो मतः ॥ २८ ॥ नित्यं क्रोधात्तपो रक्षेद्धर्मं रक्षेच्च मत्सरात् ॥ विद्यां मानापमानाभ्यामात्मानं तु प्रमादतः ॥ २९ ॥ आनृशंस्यं परो धर्मः क्षमा च परमं बलं ॥ आ-
त्मज्ञानं परं ज्ञानं सत्यं व्रतं परं व्रतं ॥ ३० ॥ सत्यस्य वचनं श्रेयः सत्यं ज्ञानं हितं भवेत् ॥ यद्भूतहितमत्यंतं तद्वै सत्यं परमं ॥ ३१ ॥

त्याशंक्याह एवमिति भूतात्मानित्यसिद्धात्मा आनंदाख्यः ऐश्वर्यस्य तु ईशितव्यसापेक्षत्वान्न नित्यसिद्धत्वं सुमिप्रलययोरीशितव्याभावादनैश्वरत्वापत्तेरित्यानन्दस्यैव नित्यमैश्वर्यमायया भिव्यज्यत इति प्रा-
वः ज्ञानं ब्रह्माकारादृत्तिस्तत्साक्षिभिस्तेन वेद्यादीशादन्यस्तत्पकाशक इति दर्शितं ॥ २३ ॥ प्रसन्नात्मादृत्तिजनितकालुष्यत्यागाद्विशुद्धचित्तः आत्मनि स्थित्वा चित्तसारूप्यमपित्यक्त्वा सुखं अनायासेन आ-
नंत्यं मोक्षं ॥ २४ ॥ यथा जलादुत्तीर्णस्य शरीरे संश्लिष्टः सूक्ष्मतमः पटः सन्नप्यसन्निवभाति एवं समाधौ विकल्पाभावात्सदपि चित्तं न भातीति सुमितुल्यतां प्रसादस्याह लक्षणमिति ॥ २५ ॥ विशुद्धात्मा शुद्धचि-
त्तः आत्मानं ब्रह्म आत्मनि हृदये ॥ २६ ॥ निरात्मानं निर्गुणं निलीनं चित्तं यस्मिन् नृत्तं तावन्मनो निरोद्धव्यं तद्विद्यावत्क्षयं गतं एतज्ज्ञानं च ध्यानं च शेषोऽन्योऽप्यंथ विस्तर इति श्रुतिः चित्तक्षय एवात्मदर्शनमित्यर्थः
॥ २७ ॥ संक्रमः सेतुः पारप्रापको मार्गः ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ भूतहितमनृतमपि सत्यमेव भूतानामहितकरं सत्यमप्यनृतमेवेत्यर्थः ॥ ३१ ॥